

Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2009./6. szám

„Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki.” Lk 1,68

ADVENT

Az ember úgy van megalkotva, hogy eszmélése percétől a boldogságot keresi. A csecsemőnek ezt jelenti az anyamell, az ifjúnak a szerelem, az életbe kilépőnek egy jól jövedelmező munkahely, a középkorúnak valamilyen módon megszerzett tekintély, az idős embernek az unokák. Mindenki boldog akar lenni. Minden más csak ezután következik.

Egy régi sláger kezdő sora jut az eszembe: „Keresem én a boldogságom, benned talán ezt megtalálom...” Mi mind, akik ezen a földön élünk – bevalljuk vagy nem – ezt keressük. Sokan, azt hiszem többen, mint gondolnánk azért jutnak a lejtőre, azért tengetik fagypontra a közzelben romos életüket, mert nem találták meg azt, amit kerestek. Átmenetileg találtak ugyan valamit, de csakhamar csalódnuk kellett. Kiegttek, megkeseredettek lettek. Ezért lehet annyi embertársunk depressziós és különböző megbetegedések áldozata. S mert boldogság érzet nélkül az ember nem tud létezni, jönnek a pótszerek. Van, aki ivásnak adja a fejét, mások belevetik magukat az éjszakába, kábítószeres gyilkos élvezetébe. Ezek irreális anyagi felértékelődése nincs véletlenül.

Vajon miért van bennünk ez a nagy hiányérzet? Másként is meg lehetne határozni, hogy mi az, amire vágyunk? Hiszen szinte minden embernek mást jelent a boldogság, nélküle az élet elviselhetetlen teherré tud válni. Mi ez az egyetemes vágy a szívben, függetlenül kortól, nemtől, társadalmi helyzetétől? Nincs rá más válasz, akármennyire el van már koptatva a szó: mi valamennyien elfogadó szeretetre vágyunk! Arra, hogy fontosak legyünk valahol, valakinek.

Az élővilág számára a levegő, a fény, a víz nélkülözhetetlen. Ami a fizikai léten túli valóság bennünk, amit valójában szavakkal szinte kifejezni sem lehet, belső világunk éltetője is ezeknek az együttese, amit a „szeretet” szóval próbálunk meghatározni. Figyeljük csak meg: akit szeretnek, az kivirul, mélyeket lélegezve az őt körülvevő légkörbe, az ragyog, mert az éltető forrásra talált. Vagyis akit szeretnek és szerethet, az boldog. A szeretet tehát a megtalált boldogság. Ebbe aztán belefér sok minden. Az édes anyatej, az örömmel teljesített feladat, a jó emberi kapcsolatok, a boldogító tudat, hogy a helyünkön vagyunk. De szeretet nélkül a táplálék ízetlen, a feladat csak kényszer, úgy érezzük hogy az emberekben csak csalódni lehet.

Akkor hát megvan a megoldás? Nem, még nincs meg! Attól, hogy azt akarom, szeressenek vagy akár én is szerethessem másokat, még nem változott semmi. Még ott meredeznek a megmászhatatlan falak körülöttem, még beleeshetek ezernyi csapdába, még tönkremehet az életem. A boldogság, a szeretet csupán fogalom addig, amíg semmi biztos ponthoz nem köthető. Mint ahogy a pontos idő is a Greenwichhez kötődik, ehhez, az itt mért „világidőhöz” igazítják az órákat, mert különben össze-vissza mutatnák az időt. A boldogságnak ill. a szeretetnek is kell, hogy legyen egy ilyen „központja”, és boldognak mondható aki rátalál.

A Biblia ezt mondja: Az Isten szeretet. És Jézus amikor a földön járt, beszélt az embereknek arról, hogy kik a boldogok. A „központot” tehát valahol itt kell keresnünk.

Ha a boldogság egy a szeretettel, és ha a szeretet Isten maga, akkor az ember valójában Isten után vágyakozik. Mégpedig nem valami elképzelt isten után, hanem aki elérhetetlen magasságban

és egyidejűleg köztünk is lakozik Lelke által. Ő az, aki kijelentette magát egy földi anya szülte Isten emberben, Jézus Krisztusban. Tőle tudjuk, hogy mi nem egyszerűen csak múlandó teremtmények, hanem Isten gyermekei vagyunk, akikre örökség vár. Így szólíthatjuk meg teremtőnket: Atyáink! Jézus Krisztus pedig így mutatkozott be a világnak: Én és az Atya egy vagyunk. Aztán elmondta nekünk emberi nyelven, hogy kik boldogok és miért. Valójában tehát mindent tudunk arról, hogy melyik irányban érdemes keresni azt, aminek vágya a szívünkben van. Hogy mégis

össze-vissza futkosnak az emberek, annak számtalan oka van. Félő, hogy talán egyik legfőbb ok éppen soraikban keresendő. És csak azért, mert passzívan elfogadjuk, hallgatólagosan tudomásul vesszük a hitet, aminek sokszor nincs köze ahhoz a valódihoz, ami éltet, és aminek vonzása van.

Mi, hívő emberek vegyük szemügyre legalább most, advent küszöbén, hogy van-e elég olaj a lámpásunkban, és elég tiszta-e a lámpaüvegünk. Gyermekkoromban sok időt töltöttem falun, olyan vidéken, ahol még nem volt bevezetve a villany. Petróleumlámpával világítottunk. Egy kanóc lógott bele a lámpa

alsó részébe töltött petróleumba, abból teleszívta magát, és a másik végét – a lámpaüveget leemelve – meg lehetett gyújtani. Ezt a vékony lámpaüveget naponta tisztogatni kellett, mert különben belepte a korom, és nem engedte át a fényt.

Valami hasonló lámpásról olvashatunk a Bibliában, más vonatkozásban. Ott azon van a hangsúly, hogy mindig készen kell lennünk, mert nem tudhatjuk, mikor érkezik a Vőlegény. De ez a lámpa olyan célt is szolgálhat, hogy fénye a keresőknek mutatja az utat. Ehhez épp úgy fontos a szennyezetlen olaj, a kanóc és a tiszta lámpaüveg. Vagyis, hogy folyamatosan szívjuk tele magunkat Isten beszédének világító olajával, és ne engedjük, hogy lámpaüveg életünk bekormozódjon, naponta álljunk oda Urunk elé, megtisztítás végett.

Advent kezdődik újra! Jézusunk születésnapja közeledik. Gazdagon megajándékozottak vagyunk. Készítjük-e a tőlünk telhető apró ajándékainkat? Olyanokat, amikhez egyetlen fillér sem kell, mégis sokkal többet jelenthetnek a legdrágább meglepetésnél. Gondoljuk át, mivel szerezhetünk leginkább örömet Istennek! Könnyű dolgunk van, hiszen Bibliánkból olvashatjuk szívünkbe írt parancsolatait, még csak nagy képzelőerő sem kell hozzá. Kérjük Őt, készítsen fel bennünket, hogy jó illatú lehessünk azok számára, akik a közelünkben élnek. Lehessünk legalább mécsesnyi fény azoknak, akik eddig nem találkozhattak Istennel. Kérjük Őt, hogy segítsen, meg ne álljunk az ünnepek elmúltával sem, hanem lehessünk egyre áldottabb eszközök az Ő kezében. Ne mi akarjunk tenni másokért, mi csak bocsássuk rendelkezésére magunkat minél teljesebben. Nem ránk, hanem Őreá van szüksége ennek a beteg világnak, s a legnagyobb megtiszteltetés, hogy munkatársaivá tesz, ha átengedjük magunkat Őnek.

*Az áldott orvos közleg, a drága főpap Jézus.
Szava szívünk enyhíti meg, egyetlen üdvünk Jézus.
Halld, mit zeng az égi kar, édes visszhangjaival.
Szívemben is zeng e dal: Jézus, Jézus, Jézus!*

Sz. V.-né A. Júlia, Dunaújváros

IGAZI ADVENTBEN ÉLÜNK!?

December van, s így advent napjait éljük. Immár karnyújtásnyira van a karácsony, Jézus testet öltésének ünnepe. Lázás készülődésben van a világ: lótlunk-futunk, vásárolunk és takarítunk,

s közben azt hangoztatjuk, hogy mindent azért tesszük, mert méltóképpen szeretnénk ünnepelni. Közben persze nem vesszük észre, hogy az Ördög kényszerít minket minderre, hogy miközben készülünk, (mármint az ünnepre), ne legyen se időnk, se energiánk készülni az igazi Nagy Ünnepre, a Mennyei nagy vacsorára... Pedig Adventben élünk, várakozásban, mert Jézus jön. Mégpedig győztesen, ítélni élőket és holtakat... Péter apostol így figyelmeztet minket 2. levelének 3. részében, a 9. versben: „*Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszzenek, hanem azt, hogy mindenki megérjen.*” Ugye, tudjuk mi az ígéret?! Jézus, aki felvitetett tőlünk az Olajfák hegyéről a mennybe, úgy jön majd el, ahogyan annakidején látták őt a tanítványok felmenni a mennybe. Ez az ígéret. A beteljesedése még előttünk van, de ne feledjük: be fog teljesedni!

Advent van abban az értelemben is, hogy közeledik a karácsony, a szeretet ünnepe. Sokan sajnos összekeverik az ajándékozás ünnepével ezt a csodaszép ünnepet, s mást se csinálnak, mint ajándékokért rohannak, s ajándékot várnak másoktól is. Egyébként ez a várakozás nagyon jellemző a ma emberére. Mindig vár valamire, soha nem tud megelégedett lenni. Gyakorlatilag egész életünkben várakozásban élünk. A gyermek vár arra, hogy felnőjön. A menyasszony, a vőlegény az esküvője napját várja. A várandós kismama a gyermeke megszületésére vár. A kisgyermekes anyuka arra, hogy végre nőjön fel a gyerek. A serdülőök szülei a serdülőkor elmúlását várják. Tény, hogy mindenki vár valamire. A beteg arra, hogy meggyógyuljon. A fogoly a

szabadulásra, az idős ember a látogatókra vár, arra, hogy valaki rányissa az ajtót, s mondjon neki egy-két vigasztaló, jó szót. Mindnyájan várakozásban élünk. A diák az év végére vár, s azokra a boldog napokra, amikor már nem kell elővenni a könyveket, s nem kell állandóan tanulnia. A pályakezdő jó állásra vár, a vállalkozó pedig valami kedvező üzleti lehetőségre. A munkanélküli állásra vár, a dolgozó a nyugdíjas évekre. A fiatal nő arra vár, hogy végre otthon lehessen a kisbabájával, a gyesen levő kismama pedig arra, hogy végre újra dolgozhasson. Sajnos iszonyú várakozásban élünk. A hajléktalan az alamizsnára vár. A szegény a gazdagságra vár, a gazdag a még több pénzre, a milliomos a milliárdokra óhajtozik, a milliárdos pedig a multimilliárdokat lesi. Úgy tűnik, hogy nincs megállás, mert kielégíthetetlen várakozásban élünk...

Ám az idők teljességén jött Valaki, hogy ezt a kielégíthetetlen várakozásunkat betöltse, mert Őbenne lett igenné és Őbenne lett ámenné minden ígéret. És ez a „Valaki”, – aki nem más volt, mint az emberré lett Isten Fia –, azt ígérte, hogy aki abból a vízből iszik, amelyet Ő ad neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.

És azt is ígérte, hogy még egyszer visszajön majd erre a Földre, de akkor már nem mint egyszerű ember, hanem mint győztes király, ítélni élőket és holtakat. Ezért várakozásban élünk. Adventben. És nemcsak az év négy vasárnapján...

De, valóban várakozásban élünk?! Igazi adventben élünk?!

Valaki jönni fog, mert jönnie kell. Megígérte.

Látjuk az idők jeleit. Valóban látjuk?! Vagy vakok vagyunk, mert annyira lefoglal minket a hétköznapi kielégíthetetlen várakozás, hogy közben nincs időnk Várni?! Nagy baj, ha így van, végzetesen nagy tévedés, mert jön a Király, s ha nem készülünk, lemaradunk...

Kulcsár Anikó

Áldott Karácsonyt kívánunk minden kedves Olvasónknak!

Megszületik

*Jézus, mély csöndben vární Rád
mily nagyszerű vágyakozás!
Köröskörül a téli fák,
s a világ csupa ragyogás,*

*a Titok zeng, mely eljövendő:
Megszületik a Messiás!
De hiszen eljött! S újra eljő?
Igen, hozzánk jó, újra Ő!*

*Mibennünk kell, hogy megszülessék,
Úr Jézus, lelkünk élete.
Széna-szalmánál jobban esnék
néki szívünknek melege.*

*Lakást venni bennünk szeretne
a Kegyelem, a Szeretet,
hogy számunkra is megszerezze
a boldog örök életet.*

Csanád Béla

Az ige: igazság

*Simeonnal, Annával várok én,
Adventnek magasztos idején,
Amíg szívemben csend ül,
És az Ígéret csendül:
Beteljesül...*

*Mert igazsággá lesz minden ígéret,
Az örök Ige igazság: testté lesz,
Amit Isten ígér: igaz,
Bánatra jó vigasz,
Mindig is az...*

*Amíg az Ige igazsággá nem lesz,
Amíg eggyé lesz bennem vég s a kezdet,
Advent után: karácsonyom,
Krisztus Királyt megláthatom,
Magasztalom...*

*Simeonnal, Annával várok én,
Adventnek magasztos idején,
Amíg szívemben csend ül,
És az Ígéret csendül:
Beteljesül!*

Kárász Izabella

A MENNY KARÁCSONYI ÉNEKE

Sokszor azt hisszük, ha valami nagyon jó ér minket, akkor a mi szívünkben indul ki az öröm. Aztán feljut a mennybe és ott jó illatként öleli körbe az Úr trónszékét. Pedig ez egyáltalán nem így

van! Jusson eszünkbe Jakab apostol szava: „...minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá...” A Szentírás figyelmes olvasásakor látjuk, hogy sokszor mi még nem is tudunk valamiről, de már ünneplik a Fenséges hajlékában. Jézus ilyen betekintést ad a mennyei ünnepekre: „...nagjobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.” (Lk 15)

Ma azt az örömdalt helyezte a szívemre az Úr, amit az angyalok énekeltek azon a szépséges betlehemi éjszakán, mert ebben is ők jártak elől. „És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke, és az emberekhez jóakarát.” (Lk 2)

Azután visszamentek a mennybe – így olvassuk –, gondolom, tovább örvendezni. Vagyis mi történt? Nekünk embereknek még fogalmunk se volt arról, hogy mekkora ajándékot kaptunk az Úrtól, és Teremtőnkél, a mennyben már hatalmas örömnep volt felette. Ezen aztán sokat gondolkodtam már.

Úgy adódott, hogy nekem ez lett a legszebb karácsonyi énekem. Gyerekkoromból én nem emlékszem sok karácsonyi dalra, legfeljebb a gépiesen énekelt „Mennyből az angyal”-ra. Akkor ennek még nem volt lelki tartalma a számomra, hiába hirdette az örök nagy igazságot: Üdvözítőt ajándékozott nekünk az Úr! Hát igen, annak idején én is nagyon vártam az ajándékot, titokban kutakodtam is érte a lakásban mindenhol, de az egészen más volt: cipő, ruha, édesség, könyv – minden, ami elenyészik majd. Aztán teltek-múltak az évtizedek, és eljött végre a megtérésem órája, a kegyelem, és megtanított mindent más-ként látni. Megismertem az ősevangéliumot, melyet az irgalmas Isten a bűnbeesés

után mondott nekünk: elküldi a Megváltót hozzánk, aki a Sátán fejére tapos... minket megszabadít...

És teltek-múltak az évezredek, de Isten semmit se felejtett el, hanem készítette a körülményeket, a helyet, az időt. Gondolom, hogy ebben a munkában sok angyal is szolgált, még ha nem is ismerték teljes egészében az üdvtervet. És végre felzengethetett a beteljesedett ígért hangja: Áldjuk az Istent, mert most öltött testet a béke... a jóakarát üzenete az emberekhez... a lehetőség minderre.

De mit is jelenthet ez nekünk két évezred után? Engem mélyen meghat, amikor Jézus az utolsó vacsora után, útban a Gecsemáné kertbe, szinte a végrendeletét foglalja össze: „Békességet hagytok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.” (Jn 14,27) De milyen is ez a béke? Ez az Isten és Jézus közötti tökéletes összhang, a teljes egység béke. Egy olyan kapcsolat, egy olyan közösség, amit semmi se árnyékol be, ami teljes egyetértésen alapszik.

Isten ígérete és terve tehát haladt a maga útján. Szeplőtelen fogantatás és születés Betlehemben... és lám, ott fekszik a kicsi Jézus, akinek nem nyitottak ajtót, akkor...

A minap Ibolya néninél voltam, kedves rokonomnál, aki most egy darabig egyedül volt otthon. Ezt mondta: „Nem félek, a Jézuska megvéd engem.” És akkor majdnem elsírtam magam. „Milyen Jézuska?” – mert ezt nagyon sok helyen és nagyon sok embertől hallom. Jézuska! Amikor az ember szívében nyolcvan év alatt se tudott a gyermekként született Jézus Krisztus felnőni, akkor baj van. Sokan egy életre bezárják a világ bűneit elhordozó Messiást a bölcsőjébe és olykor-olykor, karácsony táján gondolnak rá. De csak úgy, mint egy újszülöttre, egy tehetetlen, kitaszított csecsemőre. De kérdem, ez a soha fel nem nőtt Jézuska, akire lenézünk a jászol mélyére, ez a kicsike baba képes minket megvédeni az „erős embertől”, akit az Úr a sátnak mond? Egy kis babához odaborulunk sírva és zokogva a bűneink miatt, hogy segítsen? Egy kis baba, akit nem engedünk be mi se a szívünkbe Krisztusként, az sose nő

fel a kereszten szenvedő Messiásnak, aki elhozta az üdvösség lehetőségét nekünk. Ha mindig csak Jézuska él a szívünkben, megmaradunk bűneinkben.

Aztán jönnek a hétköznapiak, és ezt halljuk: „Istenkém, segíts meg engem!” De ki az az istenke? A magyarban a kicsinyítő képző viszonyulást is jelent. Én vagyok a nagy, és ő a kicsike. Mi más ez, mint önmagam Isten fölé helyezése. Hát rendjén van ez?

Aztán a jóakarát. A bibliai jegyzetek szerint ezt jelenti: a földön béke, a jóakarát embereinek. A jóakarát azonban itt nem az emberek jóakarátát, hanem Isten üdvözítő jó akarátát jelenti, amellyel az emberek békességre lelhetnek. Így is mondhatnánk: béke Isten embereinek. Honnan ered ez a jóindulat? Isten szeretetéből. Honnan tudjuk? Az a János apostol, aki ott volt a keresztnél, így tanít minket: „Ez a szeretet... ahogyan ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.” (1Jn 4,10)

Ma is ez az igazi szeretet. Ez a mennyei ajándék. Amit soha nem tudunk kiérdemelni. Vajon mi, a megajándékozottak, továbbadjuk-e ezt azoknak, akik nem ismerik még Isten személyét vagy rosszul ismerik. Jézuskára vagy istenkére gondolnak..., mert nagy szükségük van rá!

Karácsony van, amikor erre a hatalmas csodára, a méltatlanok megajándékozására emlékezünk, vajon tudjuk-e mi is szívből énekelni ezt a két szót az angyalokkal együtt: béke, jóakarát. Vajon mi ezt az ajándékunkat hogy adjuk tovább?

Tudunk-e béke-szerzők lenni egy egész éven át, hogy aztán ezen a szent ünnepen megpihenhessünk, és megköszönhessük az Úrnak minden tettét, melyben használt minket? Vajon eszünkbe jutnak-e arcok az évből, kiknek már átnyújtottuk ezt az ajándékát az Úrnak? Vajon tudunk-e jóindulatúak lenni mindenkihez, hogy békességre jusson Teremtőjével – még akkor is, ha erre mi semmi reményt nem látunk?

A világ sok ezer évet várt a Messiásra, és íme, valóban megszületett a béke Istene! A mi szívünk vajon mennyit képes várni arra, hogy valakiben felnőhessen a béke és jóakarát Istene? Csak egy-két imafoszlányban, vagy kitartó imaharcban?

Salyámosy Éva

IMMÁNUEL!

Immánuel, velünk az Isten! Nagy ajándék számomra, hogy nap mint nap átélhetem ezt a bibliai ígét. Az adventi hetekben talán még erősebb ez az érzés. Olyan jó várakozni, ünneplő

lélekkel készülődni arra a különleges alkalomra, amikor az Úr Jézus születésére, Isten földre-jövetelére emlékezhetünk.

Gyermekkori adventjeim azért szép emlékek, mert a számkivetettség szegénységében a szoros családi és közösségi kapcsolatok, az apró örömök is boldoggá tettek. Nem plázákba rohagáltunk, hanem hetekig dolgoztunk azokon az ajándékokon, melyeket szinte a semmiből teremtettünk, mi magunk készítettünk. Ezeknek az adventi heteknek még azok számára is volt lelki tartalma, akiknek a karácsony a szeretet ünnepe volt. Bár a rákosi időkben hivatalosan csak „fenyőfa ünnep” létezett, még a hitetlen emberek is másképp várták, mint a többi ünnepet – különösen faluhelyen, senki sem maradt kint az utcán. A sok baj és szomorúság mellett szép emlékeket őrzök csodálatos, meghitt karácsonyainkról.

A szentestét megelőző délutánon szánkázni indultunk, hogy szüleink nyugodtan készülődhessenek. Estefelé – mi gyerekek – a falu templománál gyülekeztünk. A Fő utca két oldalán álló házak roskadoztak a hótól, kicsi fények szűrődtek ki az ablakokon. A templom ajtaja tárva nyitva állt, és gyökeret vert a lábunk, amikor megláttuk a betlehemi jászolt. A kiáradó ragyogás mesebelivé varázsolta a kicsi falut. Gyorsan eltelt az idő, ezért hazafelé a meredekebb úton csúsztunk le a szánkóval.

Az ajtón belépve megéreztem a fenyő finom illatát, s már sejtettük, hogy a szoba bezárt ajtaja mögött titkok várnak ránk. Ünneplőbe öltözködtünk, és lélegzet visszafojtva vártuk, mikor szólal meg a csengő. Ragyogónak és hatalmasnak láttuk a feldíszített fát, és én szívdobogva lestem, van-e pöttyös vagy csíkos könyv a fa alatt. Együtt énekeltek a „Mennyből az angyal”, s azután kíváncsian bontogattuk az egyszerű csomagokat. Édesanyánk gyönyörűen terített asztalához szegény, magányos

rokonokat, ismerősöket is meghívott. Ma sem tudom, miből és hogyan tudott olyan szép és emlékezetes karácsonyokat teremteni...

Édesanyám már színről-színre láthatja az Úr Jézust a mennyben, Aki számomra sem az a „Jézuska”, akinek gyermekkoromban gondoltam. Szívem mélyéig átéltem, hogy „*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (János 3,16) A karácsonynak ez a legcsodálatosabb üzenete, legnagyobb ajándéka! Az a Jézus, Aki a fényből és tisztaságból érkezett a földre, példát adott élénk, miként töltük be a legnagyobb parancsolatot, hogyan éljünk a hitetlen világban, s ha követjük, teljes és boldog életet élhetünk. Sokat gondolok arra, hogy is tudott elszenvedni minket, embereket, iszonyú önzésünkkel, hatalom- és pénz iránti mohóságunkkal, egymás elleni gyűlöletünkkel.

Jézus végigjárta vállalt útját, lehetőséget teremtve az emberek számára, hogy visszatérhessenek az elhagyott atyai házba. Aki elfogadta már ezt a kegyelmet, megtapasztalhatta ennek áldásait egyéni, családi és közösségi életében.

Sajnálom korunk gyermekeit, akiknek az advent szívmengető örömet csillogó áruházak helyettesítik, ahol az emberek nagy része hitelre vásárol, aztán kimerülten, idegesen igyekszik túljutni a kötelező vendégeskedésen. Valahogy kiürültek az ünnepek is, és hiába van valakinek sok pénze, bensőséges, igaz kapcsolatokat, őszinte, szeretetteljes beszélgetéseket nem lehet megvásárolni.

Olyan jó, hogy ebben az örült, értékvesztett világban, amelyben a családok, a közösségek szétverése folyik, találunk még fényeket, igazi ünnepeket. Mert az adventi időszakot úgy is el lehet tölteni, hogy a gyermekek vidám csacsogása, a közös éneklés vagy zenehallgatás mellett együtt készítjük a mézeskalács figurákat, az apró süteményeket, ajándékokat – meglátogatjuk a betegeket, magányosokat.

Jó lenne az ideges rohanás, túlzott ajándék vásárlás helyett a karácsony igazi tartalmára figyelve elcsendesedni, és emlékezni az Úr Jézus eljövetelére, s a tőle tanult szeretettel fordulni embertársaink felé. Ne ajándékokkal pótoljuk, amit egész évben

elmulasztottunk, hanem kutassuk ki, és töltsük be egymás szükségleteit, ahogy lelkészsünk egyik magyarázatából én is megtanulhattam.

Különös ajándék, hogy éppen egy szilveszteri igehirdetésen keresztül szólított meg személyesen az Úr Jézus. Érthetetlen kegyelem, hogy a családomból elsőként. Szeretteim, barátaim ijesztgettek: „mostantól kalodába zárod magad, törvények szerint kell élned!” „Ezt sem szabad, azt sem szabad” – sajnálkoztak. Ezzel szemben átélhettem, hogy fokozatosan lehullanak rólam rabságom bilincsei, és megtapasztaltam: „*Abol az Isten Lelke, ott a szabadság!*”

Fiatalkoromban még nem voltam menyeyi polgár – nem vonatkoztak rám Isten törvényei. Azt csináltam, amit akartam! Vagy mégsem? Ha most visszagondolok arra az időre, inkább fogságnak tekintem, hiszen meg akartam felelni mindenkinek. Ha eszembe jutnak például az akkori szilveszterek, elborzadok attól, milyen kötelekben éltem: ki nem állhattam a kötelező bulikat, mégis elmentem; táncolni ugyan szerettem, de azt már nem, hogy kötelező volt feldobottnak lenni, fogadalmakat tenni, reggelig maradni...

Új életem első szilvesztere előtt a kollégáim lázas készülődését figyelve boldogan adtam hálát, hogy én ettől már szabad vagyok! Kérdősködéseik elől kiterve csak annyit mondtam, hogy barátokkal leszek, hisz még én sem tudtam, milyen lesz a gyülekezetben, testvérek között tölteni a szilvesztert.

Az esti istentiszteletet követően együtt maradtunk, személyes bizonyágtételek hangzottak el, játszottunk, sokat énekelünk, s a végén mindenki elkészíthette az elmúlt év lelki leltárát. Ezt követte a közös úrvacsora, s amikor éjfélkor megszólalt a harang, szavakkal ki nem fejezhető belső öröm töltött el!

Az első munkanapon már bátran számoltam be életem legboldogabb szilveszteréről, de a részletes beszámoló alatt és után kollégáim azt hitték, tréfát űzök velük.

Azóta nem kell görcsölnöm a szilveszterek előtt, hanem az év utolsó napját inkább arra használom fel, hogy végigolvassam feljegyzéseimet, mérleget készítek és imádsággal lezárjam az évet. Így lesz ez most is, s ha

az Úr megengedi, úrvacsorai közösségben lépek át az új esztendőbe.

A 2009-es év sok nehézséget hozott országunk életében, ezen belül a családokéban is. Jézus szeretet parancsa egyre kiterjedtebb munkát kíván követőitől, miközben mi is visszük saját terheinket.

Az előző Antennában beszámoltam az egyik kórházi élményemről, ebben az évben több testi-lelki próbában volt részem. El kellett engednem egy hosszú barátságot is, ami szomorúsága mellett lelki örömet is adott, hiszen átélhettem az imameghallgatás csodáit, bár nem úgy, ahogy emberileg elképzeltem volna. Ez a barátom hitben élő, bibliát olvasó, szolgáló ember volt, értékes, de nagyon nehéz természetű, aggodalmaskodó – feleségének sokat kellett alkalmazkodni hozzá, biztatni, bátorítani őt. Amikor bekerült az intenzív osztályra, lélegeztető gépre tették, s mindenünnen csövek lógtak ki belőle; el sem tudtuk képzelni, hogy fogja kibírni. Teltek a napok, hetek, állapota nem javult, de lelkileg egy rendkívüli folyamat kezdődött el benne. Mindennap felolvastatta a napi igét a bibliából, és a feleségével közösen imádkoztak. A másfél hónap alatt egyszer sem panaszkodott, és hihetetlen türelemmel viselt minden szenvedést, kellemetlenséget. Folyamatban levő munkáit lerendezte, még megérhette azt is, hogy kezébe vegye legújabb könyvét, amelyben – mintha megérezte volna előre – egy csodálatos dedikálást írt a feleségének. Ebben a néhány sorban benne volt a hálája, köszönete, amit szóban nem tudott kifejezni. Felesége és a leánya Isten különös csodájaként élték át, hogy az Úr milyen látható módon formálta, tisztította és készítette el őt az Úrral való nagy találkozásra.

A szomorúságok mellett nagyon hálás vagyok azért a sok kedves figyelmességért, amellyel körülvesz Mennyei Atyám! Még láthatom a teremtett világ csodáit, hallgathatom Isten igéjét, van földi és lelki otthonom, szerethetek s legfőképpen dicsőíthetem az Urat azért a megmagyarázhatatlan kegyelemért, hogy Mennyei Atyám ismer és számon tart.

Szilveszterkor beszámolhatunk a családban, vagy barátok között, arról, hogy az elmúlt esztendőben milyen eseménye volt a legfontosabb a számomra, mit tanultam, miben buktam el... Próbájuk ki, hiszen tudjuk, hogy egymás hite által is épülünk!

Zika Klára

A LEGSZEBB AJÁNDÉK

„Kicsi gyermekként úgy vártuk a karácsonyt, a sok ajándékot, amit kaptunk, s nem értettük igazán, hogy a legszebb ajándékot egy gyermek hozta el ezen az éjszakán.

Érettünk áldozta életét. Érettünk hordta súlyos keresztjét. Ő oda'dott mindent, mit adni tudott, az embernek célt mutatott...”

Ez a dallam csendült fel a szívemben, amikor azt kerestem a múltam polcain, hogy melyik ének jelentett sokat a számomra. Hívó keresztény éveim legeslegelején ezek a sorok mindent magukban foglaltak ugyanúgy, mint ma: az élet értelmét.

Egy kórossal énekeltük ezt sok más ismertebb énekkel együtt – Karácsony táján – járva a templomokat, hogy elvi- gyük az örömhírt azoknak, akik valamit kerestek, vagy űrt éreztek ott mélyen, legbelül. Ilyenkor az ember szíve talán fogékonyabb a lágy, kellemes dallamokra, és szeretné, ha békesség és megannyi szépség töltené be az ünnepi napokat. A zene a szívig tud hatni, Isten ajándéka, amivel üzenhet az embernek.

„...S hogy az évek teltek jobban értettük, hogy mit jelent nekünk ez az ajándék, hogy az Isten Fia szenvedett és megfeszítettett, mert szeretett, mert szeretett.

Érettünk áldozta életét. Érettünk hordta súlyos keresztjét. Ő oda'dott mindent, mit adni tudott, az embernek célt mutatott...”

A zene ajándékán túl sokkal többet adott nekünk a Mindenható Isten: egyszülött fiát, Jézus Krisztust. Aki azért jött, hogy gyógyítson, sebeket kötözzön, megtört szíveket reménnyel feltöltsön. Boldog vagyok, hogy nem maradt a jászolban, (sőt a sírban sem, hiszen Húsvétkor feltámadt) s így van, akit követhetek.

Ő ígéretéhez híven minden nap velem van, tanácsol a Biblián keresztül, vigasztal vagy bátorít emberi szavak

szárnyán. Folyamatosan olyan helyzetekbe állít, melyekben türelmesen tanít őszintén szeretni, az igazsághoz szilárdan ragaszkodni és felejtve megbocsátani. Szelíden visszaterelget, ha elcsáborgok a keskeny útról, és segít a nehéz pillanatokban, amikor talán a józanész is kevésnek bizonyul. Megtanít az állhatatosságra, és az őszinte együttérzésre, amikor együtt kell sírni a sírókkal, vagy együtt lehet örülni az örülőökkel. Sokszor elindít arra a második mérföldre, amit én magamtól talán nem tennék meg a másik emberért.

Kevés a szó, mellyel ki tudnám fejezni, mennyi áldást és ajándékot kaptam Tőle, amióta kinyitottam az ajtót a szelíden kopogtató Úrnak, mert kilincs csak belül van...

„...Mostmár tudom én is miért élek, már nem félek átadom egész életem. A szavak az ajkamon, örömom, bánatom, mindenem az Övé. Az Övé, hisz...

Érettünk áldozta életét. Érettünk hordta súlyos keresztjét. Ő oda'dott mindent, mit adni tudott, és nekem is célt mutatott. Nekem is célt mutatott.”

Ahogy az ének refrénje szól, valóban „nekem is célt mutatott”. Az örök élet felé vezető tartalmas és gazdag út-irányt. Egyáltalán nem bántam meg, hogy őt választottam, mert így minden napom ünnepi fényben ragyoghat a nehézségek ellenére is. A Krisztuskövető (keresztény) élet legnagyobb kincse számomra, hogy bár bűnös emberként kerültem a világba, megváltottá lettem. Nem a magam erejéből és jócselekedeteiből, hanem Krisztus kegyelméből, ingyen. Mert rám is ott várt a legszebb ajándék, ahogy terád is vár, csak el kell fogadnod hittel...

Békességes, igazi tartalommal teli Karácsonyt kívánok minden kedves Olvasónknak!

Elek Éva

„A Szentírásban található igazság soha nem tesz boldoggá bennünket, amíg a szívünkben élő igazsággá nem válik.” (C.H. Spurgeon)

Áldásul volt nékem a keserűség

Életem legnagyobb keserűsége, nyomorúsága a három és fél évig tartó szovjet hadifogság volt. Távol a családtól, a gyülekezetétől, hideget, éhséget, olykor rosszindulatot tapasztalva. Napenkénti könyörgésem volt mennyei Atyámhoz, hogy szabadítson meg, és a szabadulás bekövetkeztéig is adjon erőt a fogság nehézségeinek elhordozásához. Legyen hála Jó Atyámnak, nemcsak a fogság után, hanem már közben is tapasztaltam, hogy Ő áldásai-
val ajándékozott meg hittem erősítésére, társaim javára.

A fogságom előtti napokban Budapest ostromának utolsó szakaszában hívó testvérekkel találkozhattam a Kis Gellérthegybe épített Sziklaközpontban. Ide kút létesítése céljából vezényelték hat honvéddal együtt, akik kettesével egymást váltva dolgoztak. Az árva-házból és a Teológiai Szemináriumból kibombázott testvérek-

kel naponta többször is együtt olvastuk a Bibliát, megbeszéltük az olvasottakat, imádkoztunk, énekeltünk egymást vigasztalva, erősítve. Február 10-én megjelentek a szovjet katonák, és mi, honvédek, a hat honvéd velem együtt fogságba kerültünk.

Kiskunfélegyházán a tanítóképző épületében egy ruszin zászlós tartott orosz órákat. Voltunk néhányan, akik megtanultuk a cirill betűket és jó néhány orosz szót. Marhavagonokban szállítottak bennünket a Szovjetunióba, Ukrajnába. Brassóban a vonat néhány órát vesztegelt. Levelet írtam drága szüleimnek, értesítve őket hogy élek, és a Szovjetunió felé robog velünk a vonat. Ezt a levelet egy másik levélbe csomagoltam, s a brassói gyülekezetnek címeztem meg. Kértem a testvéreket ha közülük valaki Budapestre utazik legyen szíves vigye el, s adja át a szüleimnek. Istenben bízva ledobtam a levelet a vágányok közé. 1948-ban hazaérkezve megtudtam, hogy célhoz ért a levél. Április 9-én megérkeztünk Ukrajnába, a brjankai hadifogoly táborba. Megfürödtünk, ruháinkat a fertőtlenítőbe tették, hogy az apró vérszívók elpusztuljanak. Mire visszakaptuk a ruhákat, a zubbony felső zsebében tartott Újszövetséget nem találtam. Emiatti szomorúságom elmúlt, amikor találkoztam Antal Sándor nyíracsádi testvérral. Neki megmaradt a teljes Bibliája. Hálát adtam az Úrnak, hogy ismét olvashatom Isten ígését testvéremmel együtt. Sőt, egy páran a foglyok közül is. Néhányan ugyanis megkértek, hogy olvassak a Bibliából. Vasárnap délelőttönként – sajnos csak ritkán – összejöttünk az egyik barakkban, néha a kultúrházban, különböző vallású bajtársak, és ott elhangzott Isten drága ígéje.

1947 nyarán egy fogolycsoport érkezett egy másik táborból. Két testvérral ismerkedtem meg: Burai Pál mezőberényi és Sztyehlik

István pilisi testvérekkel. Mi, hárman többször találkoztunk. Igét olvastunk, imádkoztunk, énekeltünk, egymás hite által épülhettünk. Azért is hálás voltam Jó Atyámnak, mert bejárhattam a gyengélkedőből tovább épülő kórházba. Alkalmam nyílt beszélgetni olyan betegekkel is, akik szándékosan beteggé tették magukat, hogy minél előbb hazakerüljenek. Marokszámra ették a söt, s ittak rá rengeteg vizet. Rámutattam, hogy ez szinte egyen-

lő az öngyilkossággal. Várnunk kell türelmesen! Bízunk kell a mindenható Istenben, mert Ő elhozza a szabadulást a hadifogságból. De szabadulást ad a bűn rabságából is az Úr Jézus által.

Amikor 1948 szeptemberében hazaengedték a magyar hadifoglyok nagy részét, visszamaradtak olyan foglyok, akik valamelyik elit alakulatnál szolgáltak. Pl. SS, Hunyadi hadosztály, Szent László hadosztály,

majd csendőrök, rendőrök. Ezeket a foglyokat még két éven át visszatartották, és amikor megérkeztek Magyarországra, Nem engedték őket haza, hanem még egy két évig munkatáborba zárva dolgoztatták őket. Ezek közül néhányan felkerestek, és arra kértek hogy adjam nekik a Bibliát. Ezt kész örömmel megtettem, emlékezve Ézsaiás 55,10-11 verseire: „Mert ahogy az eső és a hó lehubl az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi. Magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza bozszám üresen, hanem véghezviszi amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” Gondoltam, hátha valaki hitre jut az íge olvasása által. Nem tudom, megtörtént-e ez, az Úr tudja.

Hadifogságom ideje lejárt. Három és fél év után, 1948 október 3-án, vasárnap kora reggel hazaérkeztem. Drága szüleim és testvéreim nagy örömmel és Isten iránti hálával fogadtak. Megköszöntük mennyei atyáknak, hogy a fronton is, a hadifogságban is megőrzött, megtartott, és ugyan kissé legyengülve, de különben egészségesen hazasegített. Fürdés után felvettem a már hat éve félretett ünnepi öltönyömet, és elmentünk az úpesti imaházba. Kovács Géza lelkipásztor testvér és a gyülekezet tagjai nagy örömmel és Urunk iránti hálával üdvözöltek. Új korszak kezdődött életemben.

„Mikor visszabozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk mint az álmódók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vigadozással. Akkor így szóltak a pogányok: Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr! Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, ezért örvendezünk!” Zsolt 126,1-3

N. János, Üröm

KEDVES EMLÉK

Gyermekkorom legkedvesebb emléke, mikor a vasárnapi iskolában a karácsonyfa körül énekeltük hogy:

*Öröm, öröm oh drága kedves hír,
Melyet hirdetnek az angyalok.
Hogy kegyről és szeretetről beszél,
Öröm, amelynél nem lehet nagyobb.*

Gyermeki fantáziámmal és lelki szememmel láttam, ahogy leröppentek az angyalok a nyájukat őrző pásztorokhoz. Ha az ég és a föld Ura olyan szegényes hellyel cserélte fel a menny dicsőségét, akkor az angyalok is a hírt legelőször a legegyszerűbb embereknek hirdették. Hálas vagyok Istennek, hogy olyan édesanyának lehettünk gyermekei, aki ezt az örömhírt gyermeki szívünkbe csepegtette, ahogy az angyalok a pásztoroknak. Noha már a hetvenen jól túl vagyok, de még mindig örömmel énekelem ezt a kedves éneket. Mert az én kislányom is már a negyvenen túl van, de most is örömmel gondol vissza azokra a karácsony előtti estékre, mikor énekelgettük a kedves szép karácsonyi énekeket. Vártuk a legszebb ünnepet, a karácsonyt.

Adja a mi jó Atyánk, hogy sok édesanya hirdesse a gyermekeinek ezt a kedves karácsonyi örömhírt. Mert nagyon sokan vannak, akik nem igazán ismerik a karácsony igazi jelentőségét.

V. Jolán, Domoszló

„Mintha angyalok jöttek volna”

Már 20 éve történt, amit le szeretnék írni. Átéltettem, hogy egy énekben milyen sok áldás, erő és vigasztalás van.

1989 december 17-én születtek meg Szilágysomlyón iker lányaim, Edina és Anita. Mivel nem érték el a 2500 grammot, nem engedtek haza a kórházból karácsonyra. Az otthonom kb. 30 km-re volt a kórháztól, és itthon várt rám a 14 hónapos kisfiam. Bár a lányok egészségesek voltak, én mégis nagyon el voltam keseredve, mert a karácsonyt én is szerettem volna szerettem körében tölteni. Ez az időszak a forradalom napjaira esett, és nagyon nagy zűrzavar uralkodott mindenütt. Az orvosok biztattak, vigasztaltak, hogy lesz karácsonyfa a kórházban. Akkor már érkeztek a segélyek Magyarországról, és fogunk kapni magyar kenyeret. Voltak hívó testvérnők is a kórházban, és igyekeztünk vigasztalni egymást. Így jött el a karácsony este.

11 óra tájban, amikor már mindenki elcsendesedett, felhangzott az udvaron az ének: „Öröm, öröm, oh drága kedves hír...” Igaz hogy románul, de ez akkor ott semmit sem számított. Úgyis tudtam az éneket román nyelven is. Hogy mit éreztem, azt nem tudom elmondani! Mintha angyalok jöttek volna és énekelnek, hogy nekem is és a többi betegnek is legyen karácsonya. És

az is volt. Mindenki az ablakhoz rohant, az orvosok, ápolók kimentek az udvarra, és úgy hallgattuk az éneket.

A helyi baptista gyülekezet eljött, kicsitől nagyig, öregek is, mindenki, hogy „kántáljanak” a kórháznál. Úgy éreztem magam, mintha a gyülekezetben lennék, mert ez hiányzott annyira, és én is énekeltem velük.

Több éneket is énekeltek, a lelkipásztor köszöntött mindenkit és imádkozott. Talán most nem olyan nagy dolognak tűnik ez, de akkor, 1989-ben ez egy csoda volt, mert addig itt ilyen nem volt szabad tenni, nyilvános helyen énekelni. Betöltött minket, beteget is a karácsonyi öröm, és már nem éreztük

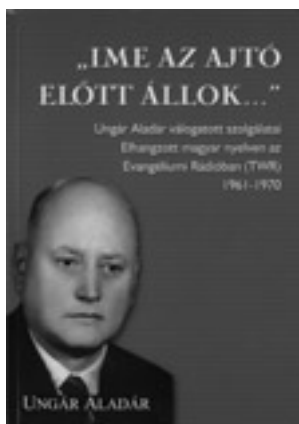
olyan elhagyatottnak magunkat.

Valóban nagy öröm és áldás egy-egy ének. Én mindig is nagyon szerettem énekelni. Attól félttem, hogy ez az élmény fog nekem akkor, karácsonykor hiányozni, de az Úr erről is gondoskodott. Ezt a karácsonyt soha nem felejttem el, és úgy gondolok rá hogy áldott és örömteljes alkalom volt. Ha rá gondolok, mindig csorognak a könnyeim.

Szilveszterre már haza mehettünk, és az Úr megáldotta gyermekeimet is. Felnőttek, és ők is nagyon szeretnek énekelni.

D. Magdolna, Erdély

Megjelent!

Úgy élj, hogy megkérdezzenek!

DRÁGA, KEDVES HÍR...

Nagy ébredés volt a hatvanas években. Akkor jött hozzánk a gyülekezetbe egy testvér akit az Úr küldött. Itt volt közöttünk néhány napig, és esténként összejöttünk – sokszor házaknál is –, és szomjasan, éhesen, sóvárogva hallgattuk, amit az Úr üzent rajta keresztül.

Mi mindnyájan hívó emberek voltunk, a magunk módja szerint terheket cipeltünk, így én is. Nagyon sóvárogtam, vágyódtam az új után.

Egy este amikor összejöttünk, a testvé-

rünk röviden szólta az ígét. Ez a karácsony utáni napokban volt. Azt mondta, hogy most már boruljunk le, és imádkozunk, tegyük le bűneinket az Úr keresztje alá. Amikor csendben térdepeltünk, elkezdtek énekelni: *Öröm, öröm drága kedves hír, ím lejött a messiás és hozott szabadulást...*

Ekkor a szívem nagyot dobant, a terhek lehullottak rólam. Így nyertem szabadulást kegyelemből. Dicsőség az Úrnak, a mi Istenünknek! Halleluja! Ámen.

M. Ilonka, Románia

Karácsony otthon

Boldogan emlékszem vissza az otthon eltöltött, családi körben és szeretetben megélt karácsony estékre. Még kisgyermek voltam. Hamarosan karácsony lesz! Mondta édesanyám és elgondolkodva rám nézett. Hol van az még – válaszoltam –, még csak október eleje van. Pedig neki volt igaza. Az örömszerzést nem lehet elég korán kezdeni. Együtt dolgoztunk a szobában elmerülve gondolatainkban, hogy mivel is okozhatnánk, szerezhetnénk örömet szeretteinknek, persze csak titokban. Ettől kezdve mindig volt valami kis rejtegetni valója. Ha váratlanul léptem be a szobába, hirtelen becsukta a szekrényajtót, letakarta a varrógépet. Én úgy tettem mintha észre sem vettem volna. Ez a boldog várakozás, ez a másíknak örömet szerezni, ez töltötte ki napjainkat, ahogy közeledtünk karácsony szent napja felé.

Elérkezett advent, s vele az igazi nagy várakozás, a nagy előkészület a Megváltó születésére. Nagyon boldog estéket töltöttünk együtt drága szüleinkkel. Beszélgettünk, édesapám bibliai történeteket mesélt évről-évre megisméltödvé, mégis mindig új mondanivalójával elgondolkodtatott bennünket. Gyermekként nagyon erősen élt bennem az az emlék, mikor szanatóriumban feküdtem, távol az otthonomtól, szeretteimtől.

1950 karácsony előtti héten történt, hideg téli napon, kint feküdtünk kis betegtársaimmal a teraszon egy takaróval, és nem fázunk. Szükséges volt a friss levegő és az edzetség. Látogatási nap volt, és én csak a jegenyefás fasort néztem, hogy jön-e az édesanyám. Megérkezett! És én boldogan újságot, hogy karácsonyra haza mehetek. Nem volt nálunk boldogabb ember! Emlékszem, hogy édesanyám pizsamában hozott haza, mert nem számított rá, hogy haza engednek. A hosszú, több órás vonatozás után fáradtan végre megérkezünk a pályaudvarra, ahol az én drága édesapám már várt. Boldogan, kéz a kézben indultunk otthonunk felé. Közben beszélgettünk, énekeltünk, néztük a szikrázóan csillogó eget, és szívünk megtelt hálával és köszönettel Istenünk felé, hogy mindez ideig velünk volt. Megsegített a próbák között is.

Karácsony van. Izgalommal, boldogsággal teli várakozás van a szívünkben, és csillogó ragyogás a szemünkben. Édesanyánk csönget, megcsendül a régi kis harang. Felnőttként azóta is hányszor vártam szorongva, hogy kinyitja az ajtót. Erre vártunk, erre a csodálatos pillanatra hónapok óta. Erre készülünk szívünkben, és most itt van. Mi ez? Minden és semmi. Valóság és álom. Életünk értelme: egy gyertyától csillogó zöld fenyő fényében, egymást átélő család képében. Ez a béke, ez a tiszta öröm, ami a szívünket élte. Itt a csoda: megszületett! Mindenütt, ahol szeretet van a szívekben, harmónia, ebben a kicsi szobában, és a nagyvilágban, akik hittek és bíztak benne, hittek a mi Urunk eljövételében!

Körülálljuk a karácsonyfát, édesapánk imádkozik. Hálát ad, hogy van karácsonyunk, hogy együtt lehetünk, megtartott bennünket Isten kegyelme által. Hálát ad a meleg, békés otthonért, az életért. Azután énekelünk: Krisztus Urunknak áldott születésén... És a többi éneket mind.

A gyertyák és a szeretet fényében sokáig visszhangzik a mélyebb értelmet kapott ének. Gyermekként is mikor énekeltünk, valami kimondhatatlan nyugalom és öröm töltötte be a szívemet. Most már tudom, hogy az én Istenem már akkor megérintette az én szívemet. Kéves ilyen ajándék pillanata van az életnek, mint amilyen egy ilyen drága összeborulás, a karácsony este egyedülálló csodálatos varázsában. Előkerülnek a lopova és titokban készített, szeretettel teli ajándékok. Milyen boldogság látni, hogy örömet szerezhetünk egymásnak. Imádkoztunk. Megköszöntük édesanyánk fáradozását, édesapánk gondoskodását. Hálás szívvel köszönöm ma az én drága jó Istenemnek hogy szerető, hívó szülőkként áldott meg. Az ő példaadó életükkel, imáikkal utat mutattak az Istenhez vezető út felé.

A mai napig – mint édesanya és nagymama – naponként kell megtapasztalni Isten gondviselő jóságát, szeretetét és azt a csodálatos kegyelmet, hogy a mi szívünkben is megszületett Jézus!

N.-né Z. Éva, Budapest

Karácsonyi ének

Gyermekkori szép emlékeim közé tartozik a karácsonyi készülődés, várva a kisdéd Jézus érkezésére. Szüleim már egészen kicsi koromban megmagyarázták, hogy mit ünnepelünk karácsony éjszakáján. Nagy élményt jelentett a feldíszített karácsonyfa látványa, és mint kicsi gyermek, testvéreimmel együtt közösen kerestük és bontottuk ki a kapott szerény kis ajándékokat. Gyermekkoromban még minden család eljárt a rokonokhoz, ismerősökhöz kántálni, ami szép karácsonyi énekek énekléséből állt – a meglátogatott családok ablaka alatt vagy a ház bejárati ajtaja előtt állva. Mi, gyerekek már iskolába jártunk, és a közeli ismerősök mellett eljártunk kántálni az osztálytársainkhoz, iskolatársainkhoz is.

Egy ilyen, több, mint ötven évvel ezelőtti karácsony estén is kántálni mentünk az egyik osztálytársunkhoz. A hegy alatt vezetett az utunk, ott még nem voltak házak, sötét volt. Egyszer csak a szőlő felől, – mert a hegy alatt szőlőföldek voltak – nagy zörgést, csörtetést hallottunk. Kicsit meg is ijedtünk. Aztán láttuk, hogy a szőlőben lévő csapáson katonák jönnek, és pont akkor értünk oda, amikor ők is kiértek. Ők ott a hegyoldalon gyakorlatoztak, mi megrökönyödve kérdeztük, hogy most is kell gyakorlatozni? Erre többen mondták, hogy ők is szívesen lennének a családjukkal, testvéreikkel, az egyik meg is jegyezte, hogy neki is ilyen kistestvére van, mint én vagyok. Mondták, hogy most ők is biztosan kántálnának. Nálunk otthon ilyenkor sok dió van, amit szétosztottunk ezek között a katonák között. Ez volt a mi kis karácsonyi ajándékunk, amit ők nagyon jó szívvel fogadtak. Mi nagyon sajnáltuk őket, hogy milyen rossz lehet nekik, nem lehetnek otthon, és nem ünnepelhetnek szeretteikkel.

A későbbi időben, mikor már én is a katonaidőt töltöttem, megtapasztaltam ezt az érzést. Az életem során eltöltött karácsonyi ünnepek mindig felemelő, kegyelemmel teljes érzést nyújtottak szeretteim körében, a családdal együtt, közösen a karácsonyfát körülállva. Mindig elénekeltem a karácsonyi énekeket, és reményem szerint ez az ünneplési szokás még sokáig megmarad, életünk végéig.

J. János, Bekecs

Lehajolni a szenvedőkhöz

Évekkel ezelőtt történt, hogy karácsony előestéjén testvéreink egy páran elmentek a szomszéd faluba is – ahol testvéreink vannak –, hogy nekik is hirdessék az örömhírt. Ekkor megkértem az öcsémet, hogy álljanak meg egy ismerős családnál, ahol él egy kedves tolókoksis kislány, Marika, aki nagyon örül a szép énekeknek. Ők éppen kinn voltak a ház előtt, amikor megállt két autó. Az öcsém szólott nekik, hogy szeretnének énekelni. Ők ennek nagyon megörültek. Elénekeltek több karácsonyi éneket, és elbeszélgettek velük. Az énekek közül legjobban az ének tetszett, hogy „*Öröm, öröm oh drága kedves hír, melyet hirdettek angyalok.*” Ezt az élményét öcsém már számtalanszor elmondta nekem, hogy életében még eddig nem volt ilyen nagyon szép karácsonya. Az éneklés után elbeszélgettek velük, a testvérek és a testvérnők mindegyike megpuszilgatta, megsimogatta Marikát. Ez olyan nagy élmény volt Marika számára, hogy soha nem fogja elfelejteni. Az Úr Jézus azt mondta, hogy amit az én kicsinyimmal tettetek, azt velem tettétek meg, és ez az igazi szolgálat. Lehajolni a szenvedőkhöz, és örömet szerezni nekik. Amikor náluk vagyok látogatóban, elénekelünk több kedves éneket. Most már látom Marikán, hogy nagyon megfáradt. Nem csoda, hiszen már 46 éves. Egész életében csak a kocsiban ült. Most már ez évben mindig több éneket énekelünk, ami a mennyországról szól, hazahív. Legutóbb, amikor kérdeztem tőle, hogy

melyik énekekkel kezdjük, azt mondta, hogy ami olyan szép volt legutóbb. Mikor soroltam neki, ő boldogan jelezte, hogy igen, ez: „*Ama szép hon felé száll az én óhajom, abova mibamar bemegyek!*” S mondta, hogy gondolatban mindig visszaemlékszik a szép énekekre. Ilyenkor elbeszélgetünk, én mondom neki, hogy ne félj Marika, az Úr Jézus megsegít, és ha majd mi is ott leszünk a mennyben, ott már te nem leszel a kocsiban, és nekem sem kellene a mankók. Kézen fogva fogunk járni a gyönyörű utcákon, és énekelünk boldogan. Mi már itt a földön is boldogan énekelünk. Néha az édesanyja beszél a konyhából, hogy legyen már elég, de ő ezt még nem érti meg, hogy Marikának nem elég az, ha csak a szomszédokkal beszélgetnek, vagy elviszik a faluba egy kis kirándulásra. Marika mindig egyre többre vágyik, és ezt a nyár folyamán igyekeztünk kihasználni, ha volt rá alkalom. Minden héten egy-két alkalommal vagy ők jöttek hozzánk oda, ahol én nyaralni voltam, mert egy utcában laktunk, vagy én mentem hozzájuk. Ilyenkor nagyon boldogan elbeszélgettünk, és az édesanyja azért lepődött meg, hogy miért szeret a Marika hozzánk jönni. Marika még éjszaka is visszaemlékszik az együtt töltött időre, mert olyan nagy szeretettel vesszük őt körül, és ezért nagyon boldog.

B. Erzsébet, Szlovákia

Az én karácsonyi éneke

Gyermekkoromban gyülekezetbe jártunk édesanyámmal, és hitben nevelkedtem. Mivel a szombat megtartása később problémát okozott édesanyám munkahelyén, mert akkor még nem volt szabad szombat, így közép- és főiskolás koromban nem jártunk gyülekezetbe, bár hitben éltük a mindennapokat. Már 19 éves voltam, amikor édesanyám újból gyülekezetbe kezdett járni, az őskeresztény gyülekezetbe. Amikor otthon voltam szünidőben, örömmel beszélt nekem Istenről és az áldásokról, amit kapott az igehirdetéseken és a különböző szolgálatokon keresztül. Sokszor vitatkoztam vele, és sok nehéz kérdést tettem fel neki. Hittem Isten létezésében és a Biblia igazságában, de még nem volt szívem lakója igazán az Úr Jézus. Óvónőnek készültem, és a marxizmust, leninizmust tanultam, mint abban az időben minden pedagógusnak készülő diák. Nem hittem soha, hogy a majmokkal közös őstől származom, és az élet keletkezését is Istentől valónak fogadtam el. Engem is Ő teremtet! Mégis sok okoskodó kérdésem támadt, és belekötöttem Isten dolgaiba. Kritizáltam Istent: miért tesz így, miért

nem amúgy? Ez így nem igazságos! stb. És feltettem a sok nehéz kérdést szegény édesanyámnak. Ő a maga tudása és hite szerint igyekezett felelni, de engem nemigen tudott meggyőzni.

Egy ilyen alkalommal kezembe vettem az énekeskönyvet és felnyitottam. A szemem megakadt egy hosszú ének szövegén:

Ó, hogyha tudnád, bűnnek örök foglya: Mily átkos szolgaság igája köt! Óhózzá futnál, mit se tanakodva, Hozzá, Ki megnyúlhatja börtönöd! Boldog nap intene feléd, ha még ma, még e pillanatban kezdenéd!

Ó hogyha Isten országát ismernéd, adatván Jézusnak tulajdonul, s megmentésedre most is kész kegyelmét Nem vetnéd meg, támadva botorul. Éreznéd győzelmes kezét, ha még ma, még e pillanatban kezdenéd!

Ez az énekszöveg szíven ütött, és megsegyenített. Isten hallja az én kérdéseimet? Ő figyel rám? Olvas a szívemben? És most szól hozzám? Kétségtelen, szól hozzám az Úr Jézus ezen az énekszövegben keresztül. Minden szava mélyen érintett, és ez letaszított az alázatosság völgyébe. Elszégyelltem magam: milyen szépen hívogat magához az Úr. Engem, a botor vitatkozót! Ekkor bűnbánatot

tartottam, és átadtam az életemet teljesen az én Megváltó Jézusomnak, Aki értem is megszületett azon az első karácsonyon. Az én szívem is betlehemi járszol lett, ahol megszületett az Úr Jézus és drága lakója lett! Hála legyen a ma is munkálkodó Úrnak, hogy megtehettem fiatalon, és nem vártam „napomnak alkonyát, míg késő lesz, és rám száll az esthomály”. Jézus kitartha hű szívét nekem is, és gyermekévé fogadott. Legyen áldva szent Neve!

Többször tettem már bizonyosságot fiataloknak és időseknek is ezzel az énekekkel – majdnem könyv nélkül tudom –, mellyel életemnek egy nagyon kritikus időszakában üzent az én Megváltó Jézusom. Isten figyeli az életünket, és szemmel tartja. Az énekek is eszközül szolgálnak az Ő kezében, hogy életünkön fordítson: figyelmeztessen vagy vigasztaljon, tanítson.

Azóta évtizedek teltek el, és mint Isten gyermekének sokszor fülemben cseng ez az ének, de most már boldogan énekelem az angyalsereggel a karácsonyi éneket is: „Dicsőség mennyben az Istennek...”

P. Józsefné, Kiskőrös

Életem legszebb karácsonya

Első történetem az énekkel kapcsolatban 1976-ban volt. 20 éves voltam akkor, és Istenről semmit sem tudtam. Talán karácsony előtt lehetett, már nem emlékszem pontosan, mikor a rádióban hallottam egy szép dallamú zenét, melyet napokig dúdolgattam, úgy a szívemben maradt. Nagyon szerettem volna tudni a címét, és megvásárolni kazettán. Elis mentem hát egy akkor még létező műszaki áruházba, és ott nézegettem a bakelit lemezeket, és a kazettákat, de valójában azt sem tudtam, hogy mit keresek. Ekkor odajött hozzám egy eladó, és megkérdezte, mit szeretnék vásárolni. Elmondtam neki, milyen zenét hallottam, s ő felsorolta a zeneszerzőket és műveiket, de én nem tudtam azt kérni, amit szerettem volna mert egyet sem ismertem a felsorolt művek közül. Gondoltam magamban, lesz ami lesz, és megkérdeztem az eladót, ha eldúdolom, meghallgatja-e, s így talán rájövünk, hogy mit szeretnék. Mosolygott nagyon, és én is nevettem. Elkezdtem dúdolni a dalt, és az eladó ráismert. Ekkor egy bakelitlemezt tett egy lemezjátszóra, és nagy örömmel végre hallhattam a világ egyik leggyönyörűbb zeneművét, a csendes éjt. Kazettán vásároltam meg. Sok idő eltelt azóta, és Istent is megismertem. Életem az Ő kezében van, és e szép karácsonyi zene hallgatása közben az Úr

hatalmas örömmel tölti be a szívem. Még mindig megvan ez a kis kazettám, s ha a kezembe akad, mindig eszembe jut a róla szóló történet.

A következő történetem is a zenéhez kapcsolódik, mely 2007 karácsonyán történt, és örökre megmarad bennem. A szentestét a lányomnál szoktuk tölteni családi közösségben. A várostól, ahol a lányom lakik, mi 15 km-re lakunk kisebbik fiammal. Mint ahogyan szoktuk, abban az évben is elindultunk ajándékokkal megpakolt szatyrokkal, és vártuk a két órakor induló buszt, hogy hozzájuk menjünk. Talán negyed órát vártunk, de bizony a busz nem jött. Szerencsére közel lakunk a buszmegállóhoz, és gondoltuk, hogy 3 órakor csak jön valami járat, és hazajöttünk. Majd később ismét kimentünk a buszmegállóhoz. Ám a busz akkor sem jött, és értesítettem a lányomat, hogy így járunk. Semmi baj, mondta. Ha feldíszítjuk a fenyőt, a férjem elmegy értetek. Nyugodtak voltunk, és a várakozás ideje alatt tanításokat hallgattunk, és beszélgettünk róla. Már sötét volt, mikor a fiam kinézett az ablakon, és meglepő hangon ezt mondta: anyu! 3 autó állt meg a házunk előtt, és felénk jönnek. Én is kinéztem és láttam hogy sokan szállnak ki, de azt gondoltam, a szomszéd néni gyermekei jöttek az édesanyjukhoz. Behúztam a függönyt, és tovább hallgat-

tuk a tanítást.

Rövidesen gyönyörű énekhangra lettem figyelmes, ám azt gondoltam, hogy ez is valamelyik szomszéd-ból jön. Megint kinéztem, hogy honnan jön ez a szép zene. Istenem, de szaporán veret a szívem! A kapuban mintha egy angyalkórus egyenesen az égből pottyant volna oda, csilingelő gyönyörű hangokkal karácsonyi énekeket énekeltek. Csodálatos zenéjük betöltötte az utca csendjét. A házak ablakából karácsonyi fény szűrődött ki, és isteni békesség töltötte be a házunkat és a lelkünket. Ahogy kimentem, akkor ismertem fel a testvéreket, akik egy másik felekezetből jöttek, és elhozták Isten legszebb ajándékát nekem. Átöleltem őket egyenként, és csak sírtam, meg sírtam. Isten szeretete annyira átölelt, hogy magamban azt gondoltam: elég már Uram! Ezt már elviselni nem tudom! Aztán énekeltem velük tovább, de még mindig sírtam. Egyfolytában azt a szeretetet éreztem, amit Isten tett értünk. Aztán Jézusra gondoltam, és még jobban sírtam. Gondolatban imába foglaltam a nevét, és megköszöntem életem legszebb karácsonyi ajándékát, ezt az estét. Csodálatos este volt! Szavakkal nem tudom kifejezni. Közben megjött értünk az autó, és folytattuk ezt a szép estét. Vacsora közben karácsonyi énekeket hallgattunk, majd énekelünk is. Aztán egy kis csengő hangra bementünk a szobába, és megajándékoztuk egymást. Mindig megható szívvel nézem, ahogy az unokáim és gyermekeim bontogatják az ajándékokat. De ezen az estén valami mást, valami különöset éreztem túlaradó békességben. Lelkem telve volt a testvérek és Isten szeretetével, és a hallott énekek szüntelenül csengtek a szívemben. Nem tudtam másra gondolni, csak arra a pár percre, amely a házam előtt történt. Tudtam, hogy nem véletlen volt az, hogy nem tudtunk időben elmenni a lányomhoz. Tudom, hogy Isten gondolatai magasabbak voltak az én gondolataimnál, és egy előre eltervezett ajándék volt ez számomra úgy, ahogy azt Ő kigondolta. Elgondolkodtam azon is, ha Isten nem küldi le egyetlen Hajnalszallagát értünk váltságul, nem írhatnánk ilyen emlékekről, és így a bennünk lévő öröm sem tudna visszatérni a szívünkbe. Boldog az az ember, akinek élete az Ő kezében van. Téged várunk Urunk! Jöjj hamar! Maranatha!

Bizonyoságtétel

Már 40 éves elmúltam, amikor keresni kezdtem az Urat. Egyre jobban kezdett foglalkoztatni az, hogy mi, emberek honnan jöttünk, és hova megyünk. Szenvedtem az emberektől, és belülről állandó belső szorongást éreztem. Valamiféle tiszta igazodási pontokat, rendet, harmóniát kerestem. A vonaton napi két órát utazgatva olvastam, amikor kaptam egy kisméretű Bibliát Dávid nénitől. Meglepett, hogy ez az egyszerű néni milyen bölcs, és szinte kívülről tudja a Biblia minden szakaszát. Így találtam rá legnagyobb kincsünkre, a Bibliára, amin keresztül beszélgethetünk és útbaigazítást kaphatunk a mi drága Megváltónktól.

„Bölcsé teszlek, és megtanítalak melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.” Zsolt 32,8. Mennyi szeretet, mennyi

útbaigazítás, mennyi vigasztalás, mennyi bölcsesség van benne.

Legkedvesebb igeszakaszaim Jézus szavai: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra... Én örök életet adok nekik... Én és az Atya egy vagyunk.” Jn 10,27;28;30.

Ami még úgy igazán belevésődött a szívembe: Ábrahám alakja, hite és várakozása. Hitte, hogy amit az Úr megígért neki, azt meg is tartja.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy egy kis gyülekezetbe vezetett, itt nagyon sok kedves útbaigazítást kaptam az én mennyei Édesatyám által. Azt hiszem, hogy talán nekünk, embereknek nem is gyülekezetekben, egyházakban kellene gondolkodnunk, hanem abban, hogy mi mindannyian Jézus Krisztus pásztorkálása alá tartozunk, mert egy igazi otthonunk van nála.

H. Józsefné, Budapest

B. Márta, Zámoly

• lett a váltság és élet birodalma

Hála tölti be szívemet, hogy az új pályázat apropóján leírhatom emlékeimet a karácsonyi ének üzenetének gazdagító áldásáról.

Gyermekkoromat egy kárpátaljai kis faluban töltöttem, ahol forró izgalommal vártuk az adventet, majd a karácsonyi ünnepeket. Lelkipásztorunk ilyenkor sok szép adventi és karácsonyi éneket tanított és énekelt velünk. Ezt mind felsorolni nem lehet, de életet formáló üzenete volt valamennyinek számomra.

Egy adventi éneket említenék, amely meghatározó volt abban, hogy Jézusé, Megváltónké lett az életem:

„Szállj, szállj magasra, szíveink reménye, vezess el minket Jézusunk elébe. Ragyogj előttünk fénynek oszlopával, szent biztatással.

Jön már a Jézus, a mi sziklavárunk, nem tart már soká bűnben bujdosásunk. Az ígéretnek földre érkezünk, Ő lesz mivelünk.

Ő lesz a váltság, élet birodalma, fordulj örömmre szívünk aggodalma. Az elbagyottnak lesz már pártfogója, oltalmazója.”

Kora ifjúságom idején, amikor a bűn megjelent életemben, természetesen a Sátán elsőként a reményt vette el a szívemből. Helyette a bűnben való bujdosást, az aggodalmat, a félelmet ültette el. Ebben a kétségbeesett lelki állapotban ezen éneknek az üzenete és éneklése közben gyújtott fényt szívemben Isten Szentlelkének szent biztatása: „Jön már a Jézus, a mi sziklavárunk, nem tart soká bűnben bujdosásunk.”

Felismertem a nagy lehetőséget, hogy a bűn sötét börtönéből lehet a világosságra, Jézushoz menekülni. Így Ő lett a váltság s élet birodalma számomra is, és pártfogója, oltalmazója életemnek. Ezáltal felszabadult örömmel kapcsolódtam azokhoz a testvérekhez, akik boldog, hálás szívvel, zengedező dicséretekkel magasztalták az Élet Urát.

Karácsony előtt kántálással szolgáltunk az ismerős testvérek otthonaiban, az ablak alatt megállva felcsendült egy-egy karácsonyi ének:

„Boldog karácsonyt éljenek e ház lakosai, földön és mennyben éljenek az Úr áldottai.

Ki a Jézust vendégül tiszta szívvel várja, lesz annak üdvös vendége, boldog karácsonya.

Nékünk is kedves vendégünk Jézus Krisztus Urunk, születése reggelére örömmel virradjunk.”

Ezt kívánom én is minden kedves olvasónak, hogy ilyen karácsonyunk legyen, és megtapasztalhassuk, hogy van sziklavárunk Jézus Krisztusban.

Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel, Ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.” (II. Kor 4,6)

Ő ragyogjon szívünkben, és hirdessük sugárzó örömmel az Ő világosságát mi is!

Sz. Dénes, Vecsés

DRÁMAI ÜNNEP

*„Koronát, trónust otthagyal Jézus, Hogy földre jöttél értem.
De királyi helyet ad-e Betlehemed? Nem ad egy kicsiny bölcsőt sem.”*
(Charlotte Elliot gyönyörű szövege. Erdélyi HH. 430.)

Nem régtől ismerem ezt az éneket. Ez az ének, sok más karácsonyi énekkel együtt, hiába próbálja – legalábbis számomra – kifejezni azt a nagy áldozatot, melyet Jézus vállalt, mikor lejött a földre. Talán éppen ezért lett ebből az ünnepből díszes fa és szaloncukor, hogy ne gondoljunk a nagy drámára, mely akkor játszódik le, mikor Jézus megszületik. A menny sír, a föld pedig nem fogadja be! Ebben a drámában nagy a mi felelősségünk, hogy hogyan viszonyulunk hozzá.

Maga Jézus mondja, hogy ítélet végett jött e világra. Mikor Jézus megszületett, elkezdődött az ítélet. Elkezdődött az „utolsó idő”, több lehetőség nem lesz az emberiség számára. És ez nem zárja ki a szeretetet, hanem kifejezi azt.

Jézus azért jött, hogy megküzdjön a sáttal, hogy lerontsa a

sátán munkáját. Azért, hogy visszaállítsa az édeni állapotot. Évával ellentétben ellene mondjon a sáttal. Ettől függött a mi szabadulásunk is. Ezért figyelt az Úr Jézus olyan nagyon a menyei Atyára, mert nem volt, és nincs a földön egyetlen erő sem, mely Őt a halálból kihozta volna, és persze meg sem születhetett volna.

Ezért a szeretet ünnepe számomra a karácsony, mert e nélkül nem lett volna húsvét és pünkösd sem. Azért a szeretet ünnepe, mert így én is feltámadhattam egy új, egy örök életre. Ezért boldogan éneklek ennek az éneknek negyedik versét:

Hozod ígédet, Miben ígéred, Hogy eloldod a rab láncát.

De galád szídalom, Kacaj a jutalom, És a Golgota, az vár rád.

Ó, jöjj a szívem vár, Jézus. Menedék a kereszt nékem.

Pár éve, a Horvát tengerparton élő testvérnőmtől ezt a karácsonyi üdvözlöt kaptam: „A kereszt üzenetét rejti a jászol”.

N. Eszter

SZÁMOMRA IS VOLT REMÉNY

11 évvel ezelőtt egy életre meghatározó élményben volt részem. Ebben egy ének is fontos szerepet kapott. Igaz, hogy nem karácsonykor éltam át, s az ének sem karácsonyi, az én szívemben mégis az történt, ami akkor Betlehemben: megszületett bennem az Úr Jézus.

Régi életemre nagyon illik, amit Pál apostol ír az efézusiaknak: „*egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és érzékek hajlamait.*” Szenvedélyek és kívánságok rabságában éltem, sajnos ezek irányították az életemet. Ennek oka a belső ürességem, teljes céltalanságom és a rosszul értelmezett szabadság utáni vágyam volt. Mindezek mellett egy szinte állandóan jelenlevő szorongással küszködtem, amit próbáltam leküzdeni hol alkohollal, hol gyógyszerrel, hol mind a kettővel.

Természetesen ennek az életvitelnek meg lett a következménye: családi életem tönkrement, erkölcsileg lecsúsztam, ami kevés önbecsülésem volt, azt is elvesztettem, bűntudat, önvád gyötört. Sokszor szerettem volna változtatni, de soha nem sikerült; csak még lejjebb csúsztam.

Visszatekintve azt látom, hogy Isten már jóval a megtérésem előtt is munkálkodott az életemben. Volt egy kérdés, ami foglalkoztattott: mi az ember életének értelme? Ha csak annyi az élet, hogy megszületünk, megházasodunk, gyerekeket nevelünk fel, dolgozunk és utána meghalunk – ha csak ennyi, akkor ennek semmi értelme. Így utólag azt mondhatom, ebben igazam volt.

Életem során találkoztam néhány hívő emberrel, akinek nagyon megfogott a tekintete, mert abból azt láttam, hogy nekik van valami plusszuk. Élet és öröm volt benne. És volt egy olyan érzésem, hogy egyszer én is meg fogok térni.

Egy alkalommal, késői órákban, betévedtem egy nyitott templomba, ahol nagyon sírtam, mert láttam életem kilátástalanságát és reménytelenségét. Hiszem, hogy akkor Isten előtt voltam, és ő meghallgatta ki nem mondott imádságomat. Ezeket a történéseket az Ő munkájának gondolom.

Később eljutottam egy pontra, amikor már nagyon akartam, hogy az életem jóra forduljon, és már nem vágytam a „szabadságra” sem, csak normálisan akartam élni. Néhány hónappal a megtérésem előtt beszélgettem egy hívő fiatalasszonnyal, aki elmondta, milyen erőt kap minden nap Istentől és hogy naponta érzi magában a változást. Én is nagyon vágytam erre az erőre és a változásra, mert tudtam, hogy magamtól képtelen vagyok erre.

Volt egy sorstársam is, aki rendszeresen járt gyülekezetbe, és változást láttam az életében. Arra gondoltam, ha neki sikerült, talán számomra is van remény, én is megpróbálom. Hátha Isten rajtam is segít.

Sokat foglalkoztatott ez a kérdés, de volt két dolog, amit nem hittem el: azt, hogy van mennyország és pokol, és hogy Isten minden imádságot meghallgat és mindenkiel személyesen foglalkozik. Őt inkább egy felsőbbrendű erőnek vagy lénynek képzeltem el, aki felülről kormányozza a világot. És abban reménykedtem, hogy majd lesz egy másik életünk, amelyben mindent rendbe hozhatunk, amit elrontottunk.

Amikor először elmentem a gyülekezetbe, és az emberek felálltak imádkozni, szinte kézzel foghatóan éreztem, hogy Isten itt van, jelen van, és hallgatja az imádságot. Amikor pedig el-

énekelték az „*Istenem, nem értem, hogyan létezhettem nélküled*” kezdetű éneket, rádöbentem, hogy az egész elrontott életemnek egy oka van: Isten nélkül éltem. Ahogy az ének is mondta, nem értettem, hogyan tudtam nélküle létezni.

Az istentisztelet végén lehetőség volt együtt imádkozni már megtért hívőkkel, én elmondtam egy testvérnővel egy imádságot, melyben megvallottam, hogy bűnös vagyok, kértem az Úr Jézus bocsánatát és hogy jöjjön a szívembe. Erre igen erős vágyat éreztem. Én azelőtt nagyon nagy tudatlanságban és tájékozatlanságban éltem, szinte semmilyen bibliai ismeretem nem volt, még azt sem tudtam, hogy Jézus Isten, őt előtte egy történelmi személynek gondoltam. De az imádság közben biztos voltam benne, hogy Rá van szükségem és ő tud rajtam segíteni.

Bár én igazából fel sem fogtam, hogy mi történik velem, az életem attól a naptól kezdve gyökeresen megváltozott, az Úr Jézus uralma kezdődött meg. Régi szenvedélyeimből megszabadultam, még a kísértéstől is. Nagyon vágytam a hívőkkel való közösségre, és minden alkalmat meg is ragadtam, ők lettek az új barátaim. Életem a hétköznapi dolgokban is rendeződött, munkahelyem lett, lassan a családi problémák is rendeződtek, habár olyan kapcsolatok is voltak, melyeket már nem lehetett visszaállítani, ez a bűneim következménye volt, annak ellenére, hogy Isten megbocsátott.

Volt egy olyan ember az életemben, akivel nagyon nehezen tudtam a kapcsolatot megszakítani, pedig tudtam, hogy számomra ez nagyon káros. De Isten és a testvérek segítségével ez is sikerült.

Különösen a megtérésem elején állandó késztetés élt bennem a bizonyágtételre, igaz, hogy sokszor túlzásokba estem, és volt, aki menekült előlem. De olyanok is akadtak, akik örömmel hallgatták, mások pedig kinevettek.

Szintén a megtérésem elején történt egy különös eset velem. Egy alkalommal imádkozni akartam, és akkor először muszáj volt letérdelnem. Nagy forróság borított be, és sorra jöttek elő a bűneim, olyanok is, amelyeknek előtte nem tulajdonítottam nagy jelentőséget. Tudtam, hogy az Úr előtt vagyok. Igen fájdalmas volt, nagyon sírtam és egy féregnek éreztem magam. Ugyanakkor jó érzés is volt, mert tisztában voltam vele, hogy Isten megtisztít.

Bár az azóta eltelt évek alatt hitemben sajnos hullámvölgyek is előfordultak, de hajótörést nem szenvedtem, az Úr Jézus azóta is megtart maga mellett. Minden nap látom, milyen nagy szükségem van rá, sokszor rávilágít arra, hogy nélküle még a legalapvetőbb dolgokra sem vagyok képes.

Hívó társat kaptam Istentől, s bár nem vagyunk túl fiatalok, férjem 44, én 41 éves vagyok, három gyönyörű, egészséges gyermekkel „büszkélkedhetünk”. 4 és fél, 3 és fél és 1 évesek. Rájuk is Istentől kapott ajándékként és csodaként tekintünk. Összegzőként annyit szeretnék mondani: ami most vagyok és ahol tartok, egyedül az Úr Jézus Krisztusnak köszönhetem. Szeretettel üdvözlöm a rádió minden munkatársát, és kívánom életükre és munkájukra az Úr áldását férjemmel együtt. Az ő révén kezdtem el hallgatni a MERA adásait.

B. P.

KILENCVEN ÉVES LETT

Ifjúkorba lépett a kapcsolatom Pecsnik Pál testvéremmel. Testvérem az Úrban, testvérem a szolgálatban, hisz testvérként számíthattunk egymásra. Tizenöt éve figyelem életének titkát. Hálát adok az én Uramnak, hogy együtt futhattuk e meghatározó időszakot.

Ha a kilencvenedik zsoltárra gondolok – Mózes imádságára –, amelynek háttere a sivatagi vándorlás, ahol Izráel végig vándorolt: Mózes is együtt futott a népével, amíg az a nemzedék körülötte kihalt. A hosszú életnek ez a sötétebb háttere. Erről beszél a kilencvenedik Zsoltár.

„Nekem ez kiemelkedő zsoltár – írta Luther Márton –, ahogy Mózes ténykedik a törvény oktatásában, ugyanúgy végzi ebben a zsoltárban is. Mert prédikálja a halált, a bűnt és az ítéletet, hogy riadóztassa a gőgösöket, akik biztonságban érzik magukat bűneikben, és hogy lássák szemtől szembe saját bűnüket és gonoszságukat.”

Pali bátyám is sok mindent átélt és tapasztalt e hosszú kilencven év alatt. Sokan elvonultak mellette. Sokak életét meg Ő vezette, tanácsolta versein keresztül. Mózessel elmondhatja: „Uram,

te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Mielőtt heg yek születtek, mielőtt a föld és a világ létre jött, öröktől fogva mindörökké vagy te, Ó Isten!” (Zsolt 90,1-2.)

Az öröktől fogva azt jelenti, hogy az eltűnési pontból az eltűnési pontig. Isten a múltban kiterjeszti kezét az örökkévaló jövő eltűnési pontjáiig. Mi csak rövid szakaszon vagyunk képesek látni. A Biblia azt tanítja, hogy Isten a láthatót a láthatatlanból hozta elő. Isten gyermeke nem az élet lenyugvásáról beszél. (Zsolt 90,10.)

Aki eléri a 90. évet, az egész úton mindvégig fölfelé menetel. Van jövőnk, és ezt a bizonyosságot már akkor megnyertük, amikor Krisztusban hittünk. Ha van Krisztusunk, akkor van reményiségünk és bölcsességünk. (Zsolt 90,12; I Kor 1,30)

Pali bátyám tette a dolgát. Bárcsak mi is tennénk valamit ebben az életben, aminek örökkévaló értéke van.

„Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen, az ezt mondja az Úrnak: Oltalmam és váram Istenem, akiben bízom!” (Zsolt 91,1-2)

Ez a gyönyörű nyelvezet az első zsoltár „boldog emberére” – aki az Úr Jézus Krisztus – utal.

Milyen vigasztaló ez a hívő embernek. „Megelégitem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadságomban.” (Zsolt 91,16)

A hosszú élet nem nyűg, nem kibírhatatlan teher, hanem Istent dicsőítő magasztalás. Tegyük ezt mi is!

Pali bátyánk az Isten, aki eddig is vezetett tegye az életedet boldog, beteljesedetté létté.

Bödös József

Mintha álom volna!

*Hosszú kilenc évtizedem, mintha csak szép álom volna,
kilencven fehér rózsaszál, összekötve egy csokorba.
Égi Atyám, érte dicsér hálaimám, énekem,
Te alkottad, Te vezérel, próbák között életem.
Ma már sokkal közelebbről nézhetem az égi célt,
ajkám hálás, az elsuhant derűs – borús évekért.
Kilencven ősz múlt azóta, hogy világra születtem,
s már huszonegyedik század, napja ragyog fölöttem.
Hosszúra nyúlt életemnek sok próbáját éltem át,
drága kegyelmed, hogy eddig, megelőztem a halált.
Kárhozatot érdemelnék, megkegyelmeztél nekem,
Fiad drága váltságáért, megbocsátottad vétkeim.
Huszoneves korom óta, áldott Szentlelked vezet,
drága Igéd – kenyér gyanánt – élteti a lelkemet.
Örök élet keskeny útján vonulok a menny felé,
vágyam az, hogy üdv-ruhában állhassak színed elé!
Hála, gyermeked lehetek, mivel újjászülettem,*

*Te tudod, hogy gyümölcsözőn múlt-e, idő fölöttem.
Országodban nincsen idő, ott nem számolnak évet,
öröktől fogva csak ma van, mert végtelen az élet.
Azt ígérted, az új honban, dicső örökség vár rám,
ha e földön, győzelmesen futom végig a pályám.
Kegyelmedből, jó voltodból, új életévbe lépek,
add: lehessen majd abban is, életem hála-ének,
A mennyei énekkarban, zengjen hálám ének,
életemért és üdvömrért, hogy így törődöttél velem.
Morzsolgatom napjaimat, szent hívásodra várva,
oltalmadért, védelmedért, Téged térden imádván.
S ha elhangzik hívó szavad, felelhessem, itt vagyok,
átlépve a halál-kapun, országodban lakhatok,
Kérhet-e még ennél jobbat, híved születésnapon?
Hiszen mindennél többet ér, ha szent arcod láthatom!*

Pecsnik Pál
Cellőmölke, 2009. XI. 18.

PÁLYÁZATI HÍREK

Legutóbbi pályázatunk az első 25 beküldőt jutalmaztuk:

1. Bató Erzsébet, Szlovákia
2. Bárány Márta, Zámoly
3. Bírtalan Piroska
4. Cizikné H. Mária, Dinnyés
5. Deme József, Edelény
6. Hídvégi Lajosné
7. Juhász János, Bekecs
8. László Istvánné, Baja
9. Nagyajtai Eszter, Bosznia
10. Némethné Z. Éva, Budapest
11. Ondrej Palic, Szlovákia
12. Peres András, Szlovákia
13. Reichert József, Budapest
14. Révész Andrásné, Kisvárd
15. Rigó Erzsébet, Románia
16. Szabó Dénes, Vecsés
17. Vincze Jolán, Domoszló
18. Debrenti Magdolna, Erdély
19. Hoffmanné, Románia
20. Hollósi Imréné, Kiskunhalas
21. Mészáros Jolán, Csetény
22. Mierlut Ilonka, Románia
23. Pozsgai Józsefné, Kiskőrös
24. Tegze család, Románia
25. Tihor Szilvia, Kárpátalja

Búcsú Dékány Endrétől

„De én mindezekre nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”
(ApCsel 20,24)

Ismét kevesebben lettünk. A rádiós csapat harcos társat veszített. 2009. november 3-án születésének 86. évfordulóján búcsúztattuk Dékány Endrét a Fasori Református templomban. Igazság keresése valóban harcossá tette. A nehéz ügyek mindig megtalálták őt – vagy éppen ő kereste? –, de mindenkor Jézust próbálta bemutatni életében.

A hívő élettel Alcsúton ismerkedett, majd 1944-ben vált igazi rádióssá. A Vöröskereszt Bajtársi Rádiószolgálatától kapott megbízást rövid riportok készítésére. Lakklemezek őrzik keze munkáját. Amikor hite miatt kiszorult a hivatásos rádiósok közül, magától vett a nyakába, rögzített zenét, éneket, verset, sok-sok szolgálatot és riportot. Templomi orgonistaként tartotta el népes családját.

Amikor már füle elhalkult, sőt teljesen elveszítette hallását, mindenféle munkát elvállalt az Úr ügyéért. A MERA-nál is postásként, futárként működött. Hálát adunk érte, és azért is, hogy figyelt, tanácsolt és imádkozott értünk.

A Szent Szellem (Lélek) vigasztaljon mindnyájunkat, és buzdítson kitartó munkára!

Emlékezett:

Bödös József, a MERA munkatársa

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ
ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 m (7210 kHz) 10:30 – 11:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjete az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor / Igetanulmány	A Biblia üzenete	Rádió üzenet
	Lelkiposta		
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Lelkiposta	Riportbeszélgetés

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a www.mera.hu címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi
Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:

H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi
csekkszámára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUBH
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

Csendes éj

1818-ban vándorszínészek egy csoportja az osztrák alpok kis városaiban és falvaiban előadásokat tartott. Egy este a színészek Salzburg közelébe, Obendorf kis falujába érkeztek, hogy a karácsonyi történet évenkénti előadását megtartsák. A terv szerint az előadást a St. Nicholas templomban szerették volna megtartani, viszont az orgona fújtatóját az egér megrágta, amit az előadás idejére nem tudtak megjavítani. Ezért az előadást egy magánlakásban mutatták be, amin Josef Mohr, a helyettes lelkész is részt vett. Mohr-ra a történet előadásának egyszerűsége és a színészek őszintesége olyan nagy hatást gyakorolt, hogy a karácsonyi történet igazi jelentőségén elkezdett elmélkedni.

Az előadás után Mohr a frissen esett hóban, egy kis hegyi ösvényen hazafelé ballagott. Letekintve az alatta elterülő kis falura, Mohr-ra mély hatást gyakorolt a téli éjszaka ragyogó szépsége és magasztos csendje. Ahogy a gondolatai az első Karácsonyra visszatértek, amikor az angyalok azon a szent éjen a félelemtől remegő pásztorokkal az örömhírt közölték, Mohr elméjében egy vers kezdett formálódni, ami így kezdődött: "Csendes éj, szentséges éj".

Hazaérkezve a lelkész a költeményt gyorsan leírta. Nagyon örült volna, ha a költeményt a közelgő karácsonyi istentiszteleten elénekelheték volna, viszont az nem volt megzenésítve. Másnap Mohr a költeménnyel átsietett Franz Gruberhez, jó barátjához, aki egyben a templom orgonistája volt. A hír szerint Gruber Mohr költeményét még aznap megzenésítette.

A kis templomban Karácsony napján az öszszegyűlt híveknek Mohr és Gruber elénekeltek az új éneküket. Mivel addigra az orgonát még nem javították meg, Gruber az éneket gitáron kísérte.

Néhány héttel később az orgonajavító megérkezett a templomba. Amikor a munkáját befejezte, Gruber leült az orgonát kipróbálni. Az első ének, amit az orgonán lejátszott a karácsonyi szerzeménye volt. Mivel az orgonajavítóra a szöveg és a dallam mély hatást gyakorolt, a zeneművet haza vitte alpesi falujába, ahol a tehetséges Strasser nővérek az éneket megtanulták, és a környéken elterjesztették.

A Strasser kvártett éneke szenzációt keltett, és a "Csendes éj" kezdetű ének hamarosan Európa kedvenc karácsonyi énekévé vált. Az éneket azóta a világ sok nyelvére lefordították. Magyarra valószínűleg a századforduló körül fordíthatták le. Ennek a szép karácsonyi éneknek a szövege így hangzik:

*Csendes éj! Szentséges éj!
Mindenek nyugta mély.
Nincs fent már csak a szent szülepár,
Drága kis dedük álmainál;
Szent Fiú aludjál! Szent Fiú aludjál!*

*Csendes éj, Szentséges éj!
Angyalok hangja kél.
Halld a mennyei balleluját,
Szerte zengi e drága szavát:
Krisztus megszabadít, Krisztus megszabadít.*

*Csendes éj! Szentséges éj!
Szív örülj, bigyj, remélj!
Isten szent Fia hinti reád
Ajka vígaszt adó mosolyát,
Krisztus megszületett, Krisztus megszületett!*

A "Csendes éj" kezdetű ének ma is olyan szép és megható, mint amikor abban a kis osztrák faluban 186 évvel ezelőtt először énekeltek. Évről évre az Úr Jézus Krisztusnak, a mi Megváltónknak kijáró tisztelettel, nagy örömmel énekeljük ezt az éneket.

Állj meg egy percre kedves Barátom, és gondolkozz el arról a végtelenül nagy tényről, hogy Jézus érted jött le a földre, mert a szeretetében és békéjében kíván résztetni. Habár a karácsonyi ünnepek alatt úgy gondolunk rá, mint jászolban született szent Gyermekekre, ne felejtsük el, hogy ő az Isten Fia, aki a bűneinkért a kereszten halt meg. Hamarosan azonban, majd mint hatalmas Király fog megjelenni ítélni eleveneket és holtakat. Azért imádkozom, hogy a bűneid átkától téged is megszabadítson, és tiéd legyen az örök élet!

Óvé legyen a dicsőség örökkön örökké!

Fordította: Steiner József

